

[Aksel Larsen.]

rustningsbevillinger, udenrigsministermøder, kommunistforskrækkelse og praleri med valgresultater.

I går stod på denne talerstol de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hr. Ole Bjørn Kraft og forsøgte at overbyde hinanden i forsikringer om, at nu måtte enhver opposition mod Atlantpagten forstumme, for vælgerne store flertal havde godkendt den ved folketingsvalget den 5. september, og dermed var det også givet, at det danske folks store flertal havde givet besked om, at Danmark skulle gå et langt skridt videre og indordne sine styrker under den såkaldte atlantiske enhedskommando. Er de ærede medlemmers hukommelse virkelig så kort, eller er det ikke blot sådan, at de ikke alene vil have historien til at gentage sig, men at de også selv som personer på tragediens tribune ønsker at gentage deres historiske fejltagelser? Her drejer det sig ikke om noget, der ligger så langt som 10 år tilbage. Det drejer sig om valget 1943 sammenlignet med valget den 5. september 1950. Hvad sagde de partier, som arbejdede mod folket og Danmark, men med Hitler-Tyskland, forud for valget i marts 1943? De sagde til vælgerne, at på valg dagen burde man ingenlunde tage stilling for eller imod regeringen Scavenius' politik, som disse partier understøttede, men man burde se bort fra denne politik og kun på en eller anden måde stemme dansk, altså stemme mod Frits Clausens udanske femtekolonne. Vælgerne meget store flertal fulgte denne parole. Hvad skete der så efter valget? Jo, aldrig så snart var stemmesedlerne talt op, aldrig så snart var mandatfordelingen udregnet, før de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hr. Ole Bjørn Kraft og alle deres meningsfæller i samarbejdspolitikken forkyndte, at nu havde vælgerne meget store flertal udtrykkelig godkendt Scaveniusregeringens politik og forlangt den fortsat, hvisårsag kommunister og andre chauvinister var så god havde at høre op med at genere tyskerne. Historien standsede imidlertid ikke sin gang dagen efter folketingsvalget i 1943; den gik videre, meget hastigt gennem de vældige folkestrejker i august 1943. 4 måneder efter vælgerne påståede tillidserklæring til de antikommunistiske samarbejdspartier erklærede folkeflertallet, at man havde udlagt deres afstemning om foråret forkert, og Scaveniusregeringen og dens folketingsflertal blev bogstavelig talt folkestrejket bort.

Det er hårrejsende uvederhæftig tale af

de ærede medlemmer hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hr. Ole Bjørn Kraft, når de påstår, at vælgerne ved deres afstemning den 5. september i år har godkendt den atlantiske krigs- og oprustningspolitik. Bortset fra at denne valgkamp som enhver valgkamp drejede sig om en mangfoldighed af problemer, så gjorde jo netop de tre Atlantpartier alt, hvad der stod i deres magt, for at få vælgerne til ikke at tænke på Atlantpagtoprustningen og de dermed forbundne farer og byrder, men på andre ting. Var det ikke således, at disse 3 partier, der rådede over den aldeles overvejende part af aviser, tidsskrifter og andre påvirkningsmidler i dette land, forøvrigt bravt bistået af retsforbundet, som af grunde, alle kender, ønsker at undgå en klar stillingtagen til militær- og oprustningspolitikken, i valgmanifeste, aviser, tidsskrifter o. s. v. beflittede sig på at give vælgerne det indtryk, at valget udelukkende eller i det mindste i hovedsagen drejede sig om den økonomiske politik, om hvilken man larmende foregav en uenighed af større dimensioner, end dengang Staunings og Krag's partier under valgkampen i 1932 påstod, at de var på det dybeste uenige om, hvorvidt kronekursen skulle holdes eller skæres ned? Jo, således var det!

Nu bagefter kommer disse atlantiske herrer og siger: Så I, hvor vi stod os? Det siger de folk, som af dirrende frygt for vælgerne i sin tid brugte deres kompakte majoritet her i folketinget til at nedstemme et forslag om, at det ene enkle og klare spørgsmål: Skal Danmark gå ind i Atlantpagten? blev forelagt vælgerne ved en folkeafstemning. Det siger de samme folk, som ikke engang vovede at indkalde det nyvalgte folketing for at lade det tage stilling til Amerikas krav om danske styrkers indlemmelse i en atlantisk enhedskommando og om genoprustning af Tyskland.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har her fra talerstolen gentaget sin partipresses påstand om, at det slet ikke angik rigsdagen som sådan, og at der iøvrigt ikke var tid til at indkalde rigsdagen, eftersom svaret skulle afgives så hurtigt. Samtidig trøster han sig med, at rigsdagen reelt har givet tilslutning, eftersom 3 partier, der råder over et stort flertal i folketinget, har godkendt svaret, og selve svaret fremstillede han således, at det kun har forpligtet Danmark til at anerkende USAs forslag som forhandlingsgrundlag.

Undskyldningen med den korte frist gælder ikke. Kan det være bindende eller for-